

G/H C G em
 räds - la läng - re hål - ler, fal - ler i ett glit - ter kvis - tens
 am D7/F# D7 G em
 drop-par, glöm-mer att de skrä-des av det ny-a, glöm-mer att de
 C D7 G Rit ... em7 C am7
 ängs - la - des för fär - den, kän - ner en se - kund sin stör - sta
 Långsamt D7 am G/H C D am7 D7/G G
 trygg-het, vi - lar i den til - lit som ska - par värl - den.

Ja visst gör det ont när knoppar brister.
 Varför skulle annars våren tveka?
 Varför skulle all vår heta längtan
 bindas i det frusna bitterbleka?
 Höljet var ju knoppen hela vintern.
 Vad är det för nytt som tär och spränger?
 Ja visst gör det ont när knoppar brister,
 ont för det som växer och det som stänger.

Ja nog är det svårt när droppar faller.
 Självande av ängslan tungt de hänger,
 klamrar sig vid kvisten, sväller, glider
 tyngden drar dem neråt, hur de klänger.
 Svårt att vara oviss, rädd och delad,
 svårt att känna djupet dra och kalla,
 ändå sitta kvar och bara darra
 svårt att vilja stanna och vilja falla.

Då, när det är värst och inget hjälper,
 brister som i jubel trädets knoppar,
 då, när ingen rädsla längre håller,
 faller i ett glitter kvistens droppar,
 glömmer att de skrädes av det nya,
 glömmer att de ängslades för färden
 känner en sekund sin största trygghet,
 vilar i den tillit som skapar världen.